

BOEK EEN
DE DRAGENPROFETIE

BOEK TWEE
DE TERUGKEER VAN DE TROONOPVOLGER

BOEK DRIE
HET VERBORGEN RIJK

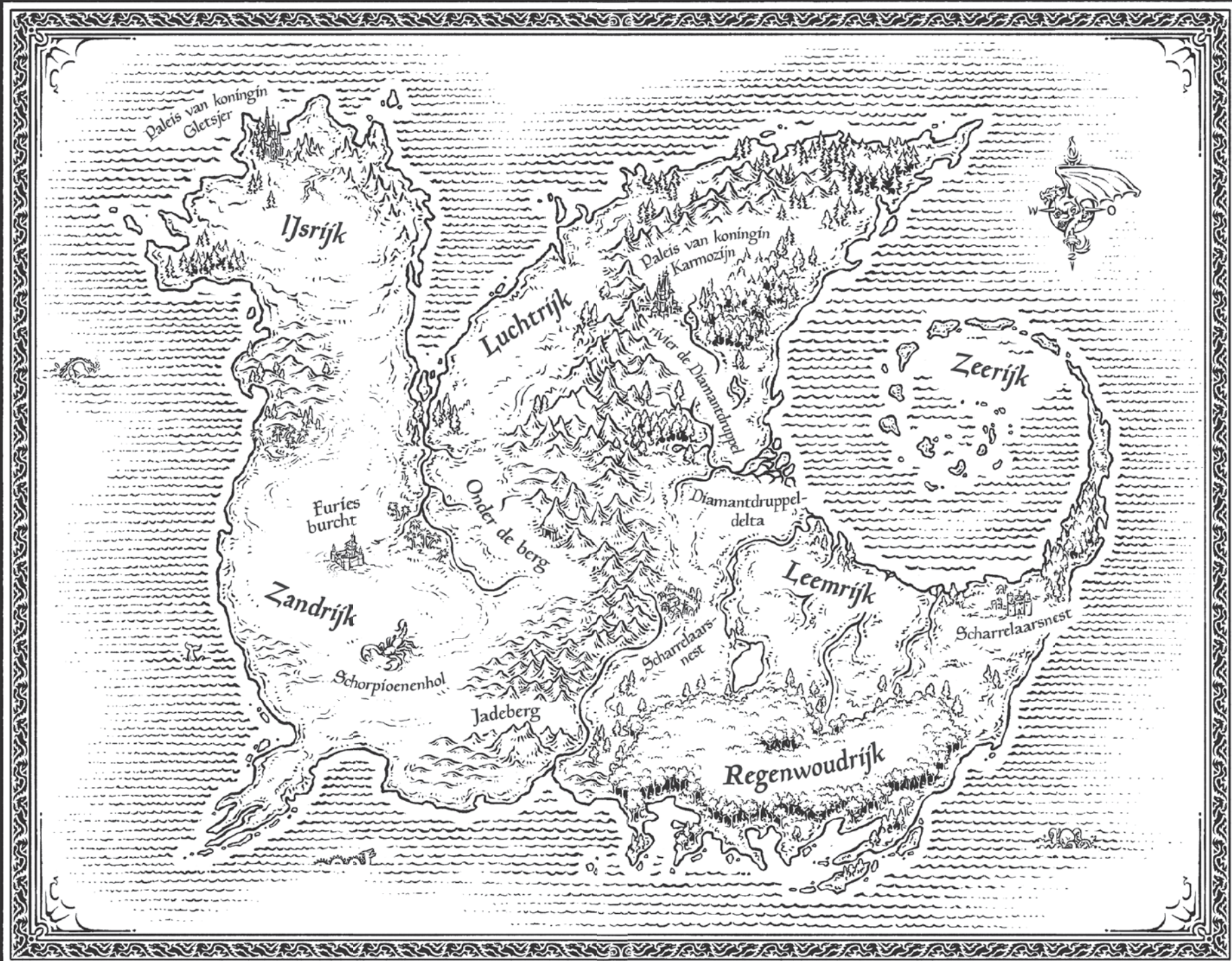
VLEUGELS VAN VUUR

**BOEK DRIE:
HET VERBORGEN RIJK**

door
TUI T. SUTHERLAND

GOTTMER
Haarlem

Palais van koningin
Gletsjer

Ijsrijk

Luchtrijk

Palais van koningin
Karmozijn

Zeerijk

Furies
burcht

Onder de berg

Diamantdruppel-
delta

Zandrijk

Leemrijk

Scharrelaarsnest

Schorpioenenhol

Jadeberg

Scharrelaars-
nest

Regenwoudrijk

NACHTVLEUGEL-GIDS VAN DE

DRAKEN VAN PYRRA

Ijsrijk

uchtrijk

Paleis van koningin
Karmozijn

andrijk

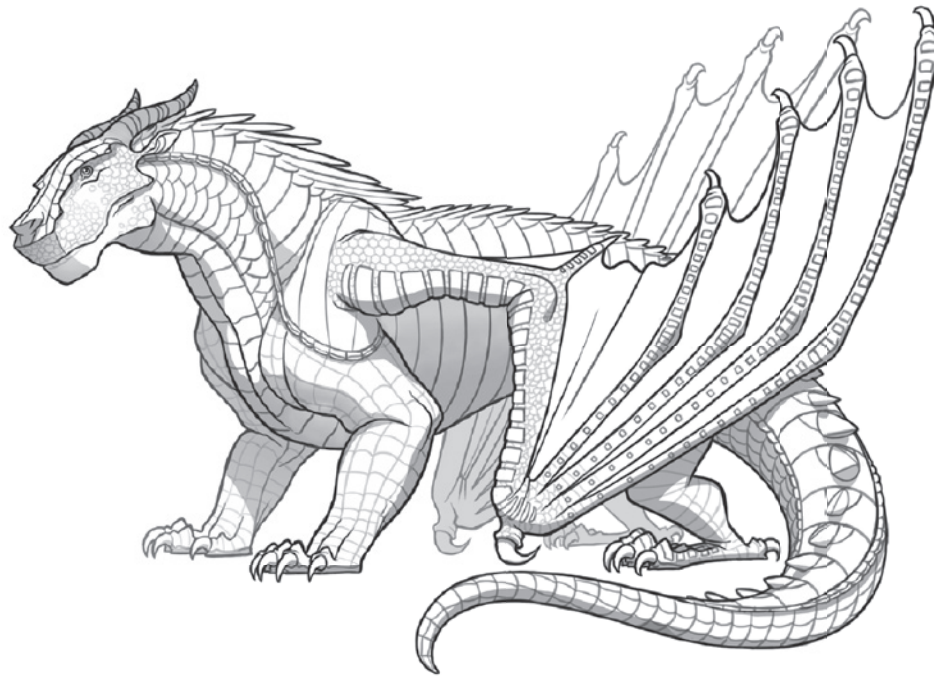
Schorpioenenhol

Jadeberg

Scharrelaars-
nest

Regenwoudrijk

Scharrelaarsne

LEEMVLEUGELS

Omschrijving: dikke, gepantserde bruine schubben, soms met amberkleurige en gouden onderschubben; grote, platte kop met neusvleugels boven op de snuit

Eigenschappen: kunnen vuurspuwen (als ze warm genoeg zijn), hun adem een uur inhouden, verdwijnen in modderpoelen; zijn vaak erg sterk

Koningin: koningin Waterhoen

Bondgenoten: vechten in de grote oorlog mee met Furie en de LuchtVleugels

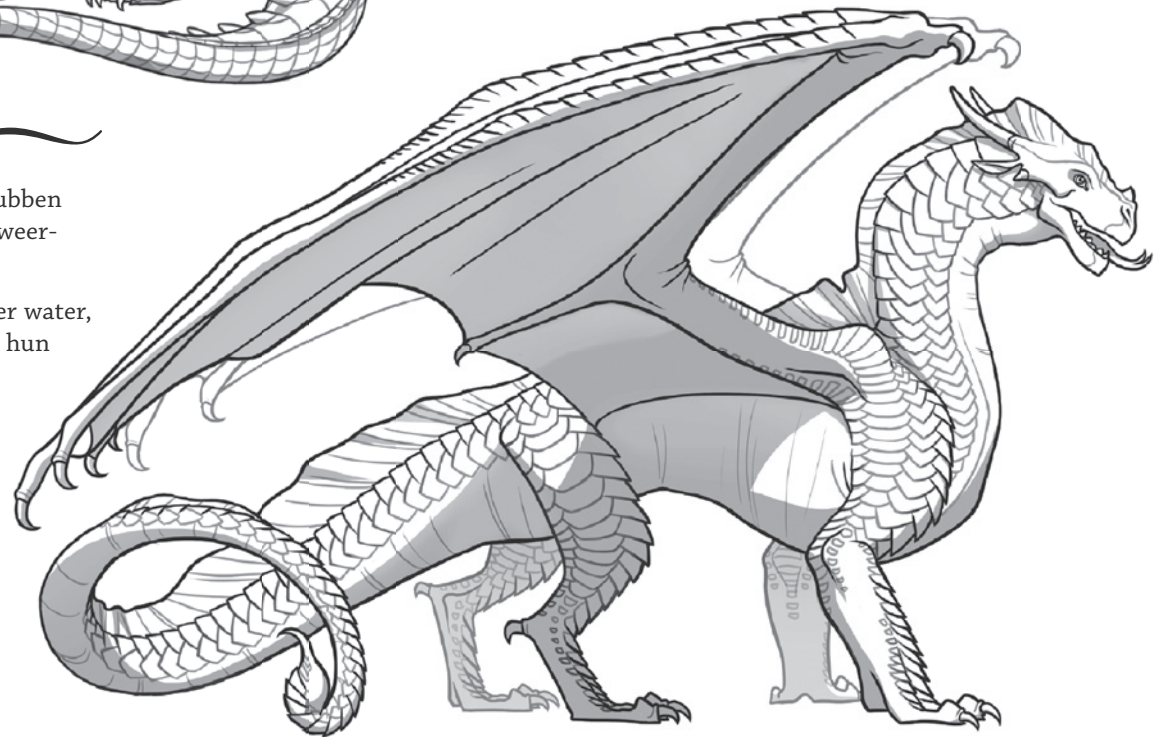
ZANDVLEUGELS

Omschrijving: bleekgouden of gebroken witte schubben met de kleur van woestijnzand; giftige staart met weerhaak; gespleten zwarte tong

Eigenschappen: kunnen lange tijd overleven zonder water, hun vijanden net als schorpioenen vergiftigen met hun staartpunt, zichzelf in het woestijnzand begraven om onzichtbaar te zijn, vuurspuwen

Koningin: Sinds de dood van koningin Oase is de stam verdeeld en strijden er drie rivalen om de troon: de zussen Furie, Vonk en Vlam.

Bondgenoten: Furie vecht samen met de LuchtVleugels en de LeemVleugels; Vonk heeft de ZeeVleugels als bondgenoten; en Vlam heeft de meeste aanhangers onder de ZandVleugels, en de IJsVleugels als bondgenoten.

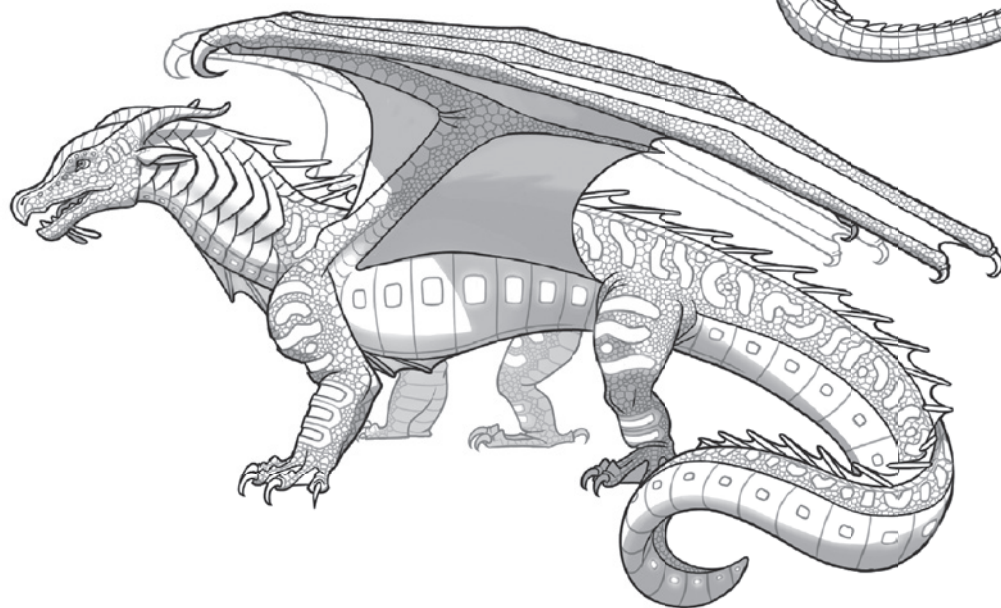
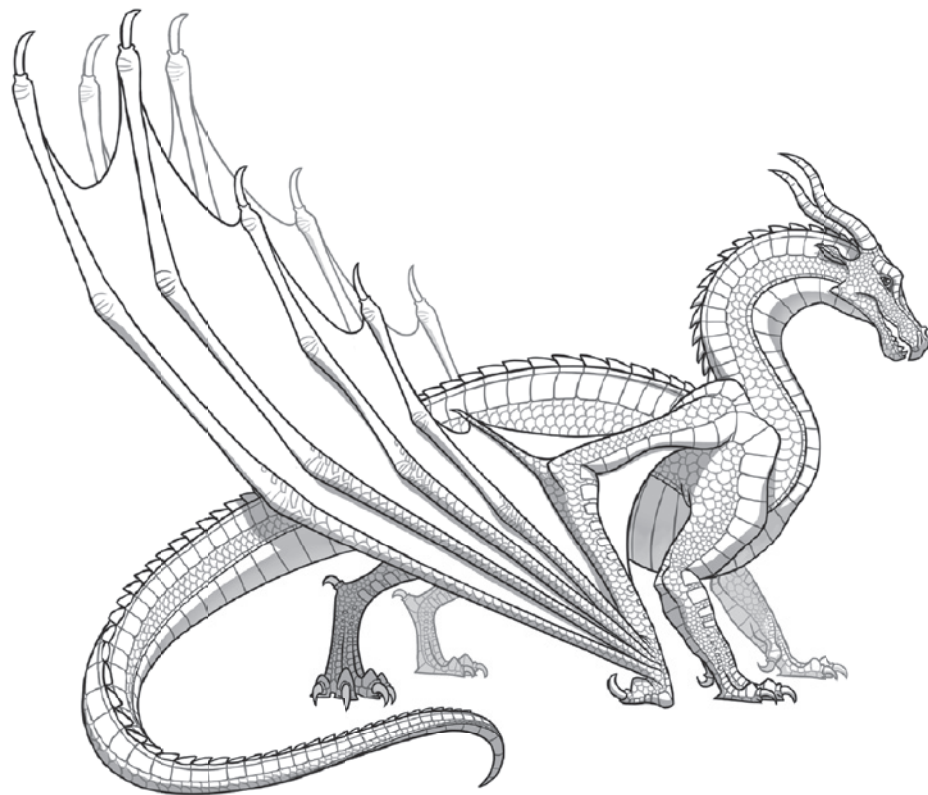
LUCHTVLEUGELS

Omschrijving: roodgouden of oranje schubben; enorme vleugels

Eigenschappen: sterke vechters en vliegers, kunnen vuurspuwen

Koningin: koningin Karmozijn

Bondgenoten: vechten in de grote oorlog mee met Furie en de LeemVleugels

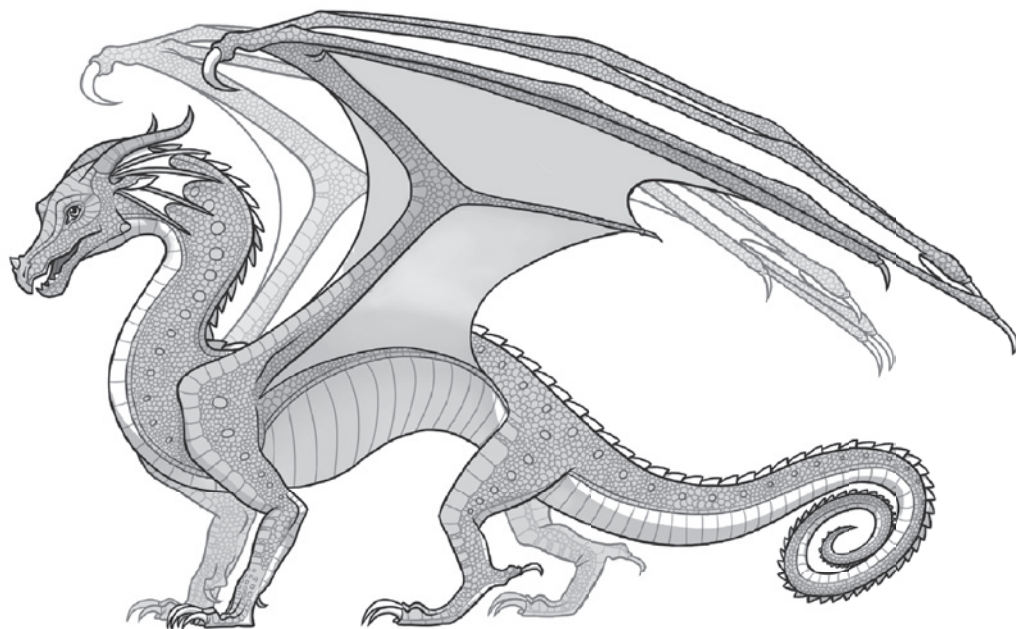
ZEEVLEUGELS

Omschrijving: blauwe, groene of turquoise schubben; klauwen met vliezen; kieuwen in de hals; lichtgevende strepen op de staart/snuit/buik

Eigenschappen: kunnen onder water ademen, in het donker zien, een enorme golf maken met één klap van de krachtige staart; uitstekende zwimmers

Koningin: koningin Koraal

Bondgenoten: vechten in de grote oorlog mee met Vonk

REGENVLEUGELS

Omschrijving: schubben veranderen voortdurend van kleur, meestal felle tinten zoals bij paradijsvogels; kunnen grijpen met hun staartpunt

Eigenschappen: kunnen hun schubben camoufleren om in hun omgeving op te gaan, hun grijpstaart gebruiken om te klimmen; voor zover bekend geen verdedigingswapens

Koningin: koningin Flonker

Bondgenoten: niet betrokken bij de grote oorlog

IJSVLEUGELS

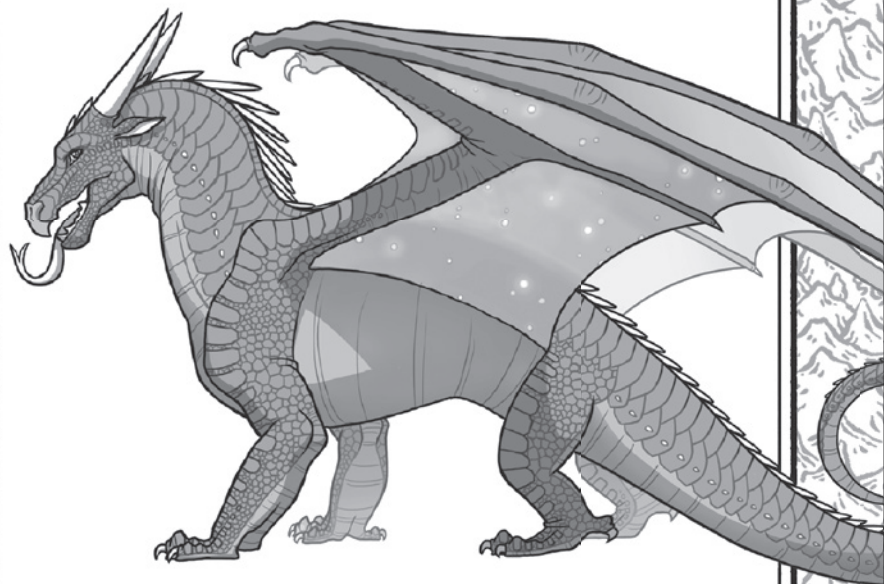
Omschrijving: schubben zo zilverachtig als de maan of ijzig bleekblauw; gekartelde klauwen voor grip op het ijs; gespleten blauwe tong; uiteinde van de staart is zo dun als een zweep

Eigenschappen: kan tegen temperaturen onder het vriespunt en fel licht, spuwt een dodelijke vriesadem

Koningin: koningin Gletsjer

Bondgenoten: vecht in de grote oorlog samen met Vlam en de meeste ZandVleugels

NACHTVLEUGELS

Omschrijving: paarszwarte schubben, met aan de onderkant van de vleugels hier en daar zilveren schubben, als een sterrennacht; gespleten zwarte tong

Eigenschappen: kan vuurspuwen, in donkere schaduwen verdwijnen, gedachtelezen, de toekomst voorspellen

Koningin: een goed bewaard geheim

Bondgenoten: te geheimzinnig en te machtig om mee te vechten in de oorlog

DE DRAKENPROFETIE

Als de oorlog twintig jaar heeft gewoed...

komen de drakenjongen.

Als de grond is doordrenkt met tranen en bloed...

komen de drakenjongen.

Het ZeeVleugel-ei ligt in water verzonken.

Het NachtVleugel-ei wordt je geschonken.

In de bergen tref je het grootste ei,

dat geeft je er een LuchtVleugel bij.

Het LeemVleugel-ei, rood als drakenbloed

vind je als je in de modder wroet.

En uit zicht van de koninklijke rivalen

wacht het ZandVleugel-ei tot je het komt halen.

Drie koninginnen die vlammen en branden.

Twee zullen sterven, maar één zal veranderen

en inzien dat buigen voor een hogere macht

haar vleugels van vuur geeft, met al hun kracht.

Vijf eieren, in de helderste nacht uitgekomen,

vijf draken die het oorlogsgeweld intomen.

Uit duisternis zal het licht weer stromen.

De drakenjongen komen...

— PROLOOG —

De vijf drakenjongen waren aan het vechten. Alweer.

Groene, rode en gouden schubben glommen in het licht van de opkomende zon terwijl de jonge draken met gekromde klauwen en ontblote tanden tussen de rotsen door schootten. Vijf gespleten tongen sisten van woede. Onderaan de klif rolde de zee met gedempt geruis het zand op, alsof hij niet wilde concurreren met het drakenrumoer daarboven.

Het was gewoon een gênante vertoning. Nautilus wierp een snelle blik op de gigantische zwarte draak naast hem, weinig op zijn gemak. De drakenjongen hadden het zo druk met krijsen dat ze die enorme gedaante niet eens hadden opgemerkt. Hij wenste dat hij Morgenzieners gedachten kon lezen, zoals Morgenziener op dat moment ongetwijfeld de zijne aan het lezen was.

Hij wenste ook dat er meer Vredesklauwen in de buurt waren. Maar toen het gerucht was rondgegaan dat de Nachtvleugel onderweg was, moesten de meeste opeens heel dringend ergens anders zijn. Daarom was de schuilplaats van de vredesbeweging, bij de kliffen aan zee, deze ochtend min of meer verlaten. Af en toe stak er een drakensnuit uit een van de grotten, die dan bij de aanblik van Morgenziener haastig werd teruggetrokken.

De vijf jongen waren de enige die nu boven op de kliffen waren; de andere drakenjongen die bij de Vredesklauwen

leefden, waren snel ergens heen gebracht waar Morgenziener ze niet kon zien.

Maar kennelijk had niemand de moeite genomen om deze drakenjongen, waar Morgenziener nu zo kritisch naar stond te kijken, te waarschuwen dat hij ze zou komen keuren.

‘Juist, ja,’ zei Morgenziener. ‘Ze zijn wel... energiek.’

‘Ze waren er alleen als noodplan,’ verweerde Nautilus zich. ‘Niemand verwachtte dat we ze echt nodig zouden hebben. Vooral niet allemaal; misschien één of twee, dachten we, als er iets misging met een van de originele jongen. We hebben ze dus niet zo *heel* goed getraind.’

‘Dat zie ik.’ Morgenziener donkere ogen vernauwden zich toen Adder, de ZandVleugel, in een rotsspleet tuimelde en de LeemVleugel prompt struikelde en boven op haar plofte. Adder draaide zich sissend om en beet Oker in zijn staart, waarop hij luid begon te jammeren.

‘Momentje,’ zei Nautilus. Hij wist precies hoe dit zou aflopen. Hij stapte naar voren, gaf Adder een draai om haar oren en griste Inktvis, de kleine groene ZeeVleugel, uit de gevarezone voordat de anderen zijn staart in brand konden steken.

‘Kappen!’ siste hij. ‘We hebben bezoek!’

Gloed, het rode LuchtVleugel-jong, klapte abrupt zijn muil dicht, draaide zijn kop van links naar rechts en speurde de grillige rotsformaties af. Morgenziener stapte in het licht van de opkomende zon en keek hooghartig op de drakenjongen neer.

‘Ik wist het!’ kraaide Lotzegger, de kleine NachtVleugel. Ze sprong omlaag van een stenen pilaar en klapperde trots met haar vleugels. ‘Ik wist dat er een NachtVleugel naar ons toe zou komen! Dat zei ik toch, jongens?’

‘O, ja?’ Oker krabde aan zijn grote bruine kop.

‘Nee,’ zei Adder.

‘Volgens mij niet, hoor,’ riep Inktvis, vanachter Nautilus’ rug.

‘En al was het zo, je hebt ook een aardbeving en de komst van een nieuwe Vredesklaau voorspeld en gezegd dat we deze week iets anders dan zeemeeuw zouden krijgen als ontbijt,’ zei Gloed. ‘En aangezien dat allemaal niet is gebeurd, snap je misschien ook waarom we niet meer naar je luisteren.’

‘Toch wist ik het,’ zei Lotzegger onverstoort. ‘Ik heb het *gezien*. Met mijn *krachten*! En ik voorzie dat hij ons iets *heerlijks* komt brengen als ontbijt. Toch?’ Ze keek Morgenziener vol verwachting aan.

Hij knipperde langzaam met zijn ogen. ‘Hmmm,’ bromde hij. ‘Nautilus, kan ik je even spreken?’

‘Mag ik mee?’ vroeg het zwarte drakenjong, terwijl ze wat dichterbij naar Morgenziener toe hupte. ‘Ik heb nog nooit een andere NachtVleugel gezien. Hoewel ik natuurlijk een sterke geestelijke band voel met onze stam.’

‘Jij. Blijft. Hier.’ Morgenziener zette een klauw tegen haar borstkas en schoof haar terug naar de andere drakenjongen. Ze ging zitten en krulde haar staart om haar klauwen, snuivend van verontwaardiging.

Morgenziener liep een stukje voorbij de rotsen tot ze buiten gehoorsafstand waren. Toen hij zich omdraaide, zag hij dat Nautilus al vlak achter hem stond, maar wel met het ZeeVleugel-jong aan zijn staart vastgeklampt. Morgenziener staarde met een afkeurende blik naar de kleine Inktvis.

‘Ik kan hem niet met ze alleen laten,’ zei Nautilus verontschuldigend. ‘Zodra ik me omdraai, begint een van die anderen hem te bijten.’

‘Of ze bijten me *allemaal*,’ snifte het kleine groene draakje.

Morgenziener liet zijn tong zijn bek in- en uitglijden en dacht even na. ‘Het is me inmiddels duidelijk,’ zei de gigantische NachtVleugel na een korte stilte, ‘dat het een vergissing was om de uitverkoren drakenjongen aan de zorgen van de Vredesklauwen toe te vertrouwen. En dan bedoel ik zowel de echte jongen als de nepjongen.’

‘Wie?’ vroeg het drakenjong.

‘Stil,’ zei Nautilus, en snel legde hij zijn klauw over de kleine drakensnuit. Toen hij de blik in Morgenzieners ogen zag, voegde hij er haastig aan toe: ‘Dat weet je toch, Inktvis? We hebben je toch over de profetie geleerd? En over de oorlog tussen de drakenstammen?’

‘Ja, die waar we een eind aan willen maken,’ zei Inktvis. ‘Want wij zijn de goeien! Wij willen vrede!’

‘Dat klopt,’ zei Nautilus. ‘Min of meer. Volgens de profetie zijn er zes jaar geleden vijf drakenjongen uit hun ei gekropen – een ZeeVleugel, een LuchtVleugel, een LeemVleugel, een ZandVleugel en een NachtVleugel – die een eind aan de oorlog gaan maken. Zij moeten zeggen welke zuster de nieuwe ZandVleugel-koningin zal zijn: Furie, Vonk of Vlam.’

‘O,’ zei Inktvis. ‘Grappig, ik ben ook zes jaar geleden uit mijn ei gekropen.’

‘Echt?’ zei Morgenziener. ‘Zou je dan niet wat groter moeten zijn?’

‘Ik heb een grote persoonlijkheid,’ deelde Inktvis hem mee, alsof hem dat zo vaak was verteld dat hij het beschouwde als een algemeen bekend feit.

‘En je vrienden zijn ook zes jaar oud,’ zei Nautilus snel.

‘Het zijn mijn vrienden niet,’ bromde Inktvis. ‘Het zijn allemaal pestkoppen. Behalve Lotzegger, die is gewoon knettergek.’

Morgenziener keek over zijn schouder naar het Nacht-

Vleugel-jong. Ze zat boven op een grillig gevormde rots-pilaar en boog zich zo ver voorover om mee te luisteren dat ze er bijna vanaf duikelde.

‘Hoe dan ook, Inktvis,’ zei Nautilus. ‘Stel dat jij een van de drakenjongen uit de profetie bent. Wat zou je daarvan vinden?’

De kleine ZeeVleugel keek Morgenziener sluw aan. ‘Zou ik dan schatten krijgen?’

‘Je zou machtig en beroemd worden,’ zei Morgenziener. ‘Tenminste, als je zou doen wat je gezegd wordt.’

‘En die schatten?’ hield Inktvis vol.

Morgenziener keek Nautilus ongelovig aan. ‘Is dit drakenjong serieus met me aan het onderhandelen?’

‘Ik ben gek op schatten,’ verkondigde Inktvis. ‘Daarom vind ik de Vredesklauwen ook zo stom, want die hebben geen schatten.’

‘Dat soort wereldse zaken hebben we opgegeven om te vechten voor ons nobele doel,’ zei Nautilus. ‘Vrede is belangrijker dan juwelen of goud.’

‘Hm,’ zei Inktvis. ‘Geef mij toch maar goud.’

‘Ben je bereid om de ZandVleugel-koningin te kiezen die wij het liefst op de troon zien?’ vroeg Morgenziener. ‘In dat geval kunnen we het over goud hebben.’

‘Prima,’ zei Inktvis, met een glinstering in zijn ogen. ‘Maar ik wil niet dat Gloed meedoet. Die moet hier blijven.’

‘Waarom? Wat is er mis met je LuchtVleugel?’ vroeg Morgenziener aan Nautilus.

‘Niets,’ zei Nautilus. ‘Ze liggen gewoon met elkaar overhoop, vandaag.’

‘Niet alleen vandaag – altijd!’ zei Inktvis. ‘Want hij is vals!’

‘De LuchtVleugel is essentieel,’ zei Morgenziener.

‘Je bent zelf *essiesjeel*,’ zei Inktvis.

‘Inktvis, gedraag je een beetje,’ zei Nautilus vermoeid.

‘Ik voorzie dat ik hier spijt van ga krijgen,’ zei Morgenziener, met een frons naar de beide ZeeVleugels. ‘Maar vanaf nu neem ik de training van deze drakenjongen over. Ze zijn al te lang verkeerd opgevoed. Ze hebben duidelijk meer sturing nodig.’

‘Wat houdt dat in?’ vroeg Nautilus. Een gevoel van onheil kroop langs zijn schubben omhoog. Hij wierp een snelle blik op Inktvis. Misschien hadden ze beter een andere ZeeVleugel kunnen kiezen als nep-uitverkoren drakenjong. *Als Morgenziener Inktvis iets aandoet... als hem iets overkomt... maakt zijn moeder me van kant*, dacht Nautilus.

‘Dat houdt in dat ze met mij meegaan,’ zei Morgenziener, zwiepend met zijn staart.

‘Waarheen dan?’ vroeg Inktvis brutaal.

‘Dat merk je wel als we er zijn,’ zei Morgenziener. ‘En als je verstandig bent, hou je op met al die vragen en doe je gewoon wat je gezegd wordt.’

‘Ik doe dat wel,’ zei Inktvis, ‘maar ik wens je veel succes met Gloed en Adder.’ Hij dacht even na. ‘En ook met Lotzegger, trouwens.’

‘Wacht, nee!’ zei Nautilus. Hij probeerde zijn geest met ruis te vullen zodat de NachtVleugel zijn gedachten niet kon lezen. ‘Je kunt ze niet zomaar *meenemen*. Hun ouders zijn allemaal Vredesklaauwen. Behalve die van Lotzegger, want die komt van jullie. Maar zo zijn we dus aan die eieren gekomen. En hun ouders laten ze echt niet zomaar gaan.’

‘O, Oker mag zo mee, hoor,’ zei Inktvis. ‘Dat kan zijn moeder niets schelen. Dat is een LeemVleugel-dingetje.’

‘Hou je muil,’ zei Morgenziener tegen het draakje. Met zijn diepzwarte ogen keek hij Nautilus indringend aan.

Denk het niet, denk het niet, denk het niet, dacht Nautilus wanhopig.

‘Bij de drie manen,’ sprak Morgenziener vol afkeer. ‘Dit drakenjong is jouw zoon.’

Nautilus staaarde omlaag naar zijn klauwen. Het had een goed idee geleken, toen de Vredesklaauwen hadden besloten dat ze wel een stel reservejongen konden gebruiken. Inktvis was *ongeveer* op het juiste moment uit zijn ei gekropen, al was het dan niet *per se* tijdens de helderste nacht geweest. En het betekende dat de andere Vredesklaauwen het drakenjong behandelden als het bijzondere schepsel dat hij in de ogen van Nautilus was.

‘Ja, duh,’ zei Inktvis. ‘Toevallig, hè? Ongelooflijk gewoon. Ik ben de zoon van de leider van de Vredesklaauwen *en* een uitverkoren drakenjong!’ Hij zette een hoge borst op. ‘Dus ik ben nog belangrijker dan ik al dacht.’ Hij stapte naar de andere drakenjongen, maar was helaas weer eens vergeten dat die geen zin hadden om te horen hoe belangrijk hij was, wat hem voor de zoveelste keer een verschroeide snuit zou opleveren.

Nautilus keek hem na en vroeg zich af waar het allemaal mis was gegaan. Waarom hadden de Vredesklaauwen besloten om met Morgenziener samen te werken? Waarom hadden ze zich eigenlijk met de profetie bemoeid? En hoe waren ze de echte uitverkoren drakenjongen kwijtgeraakt? Vooral die laatste vraag dreef hem tot waanzin.

Valk, Duin en Vlies hadden toch wel in staat moeten zijn om vijf drakenjongen onder controle te houden? Vooral omdat die heel handig zaten opgesloten in een geheime grot. Toch waren de vijf ontsnapt, waarna ze – waarschijnlijk – koningin Karmozijn van de LuchtVleugels hadden gedood, het hele LuchtVleugel-rijk overhoop hadden gehaald, ko-

ningin Koraal tegen haar bondgenoten hadden opgezet, het ZeeVleugel-paleis hadden verwoest en vervolgens opnieuw waren verdwenen in de wildernis van Pyrra.

Het ergste was nog wel dat hij niemand kon straffen. Valk en Duin waren inmiddels dood. Vlies had weten te ontkomen aan de Vredesklaauwen en was in rook opgegaan. En niemand wist waar de drakenjongen nu waren, en wanneer ze weer zouden opduiken met hun spectaculaire talent om chaos te creëren.

‘Ja, *heel* toevallig,’ beaamde Morgenziener, duidelijk niet onder de indruk.

‘Nou ja,’ sputterde Nautilus. ‘Ik dacht, waarom niet? Uiteraard is geen van deze vijf jongen in de helderste nacht uit het ei gekomen, want dan zouden ze de echte uitverkoren jongen zijn, nietwaar? Maar ze zijn ongeveer van de juiste leeftijd, en de rest weet niemand.’

‘Behalve dan de draken die bij hun geboorte waren,’ merkte Morgenziener op. ‘Het zou wel zo netjes zijn om die getuigen op te ruimen.’

Nautilus trok bleek weg. *Gelden ouders ook als ‘getuigen’?* vroeg hij zich af, voordat hij die gedachte kon onderdrukken.

‘Maar dat komt later wel,’ vervolgde Morgenziener op zakelijke toon. ‘Want we weten nog niet precies welke van deze jongen we gaan gebruiken en welke we wegdoen.’ Fronsend keek hij naar Lotzegger, die ondertussen gretig Inktvis aan het uithoren was.

Nu begon Nautilus zich serieus beroerd te voelen. ‘Wegdoen?’ echode hij zwakjes.

Morgenziener lachte spottend. ‘Rustig maar. Ik zal proberen die van jou heelhuids terug te brengen.’ Hij rimpelde zijn snuit en leek bijna geamuseerd, iets wat Nautilus nog

nooit bij de zwarte draak had gezien. ‘Maar *vrede* is toch het allerbelangrijkste, ZeeVleugel? Vertel jij je Vredesklaauwen niet voortdurend dat ze bereid moeten zijn om alles op te offeren voor de goede zaak?’

‘Ja, maar-’

‘Die reservejongen waren trouwens jouw eigen idee. En het was best een goed idee, blijkt nu, aangezien de echte uitverkoren drakenjongen zo vreselijk tegenvallen.’ Morgenziener siste zachtjes. ‘Dus schakelen we de gevaarlijkste daarvan uit. En de vervangers ga ik zelf trainen.’

Zijn glimlach maakte Nautilus misselijk tot in zijn tenen.

‘En dan zorgen we ervoor dat de profetie wordt vervuld zoals het hoort.’

DEEL EEN
REGENWOUDDMONSTERS

HOOFDSTUK 1

Het regende al vijf dagen.

Glorie werd er knap chagrijnig van.

En ze werd niet vrolijker van de opmerkingen van de andere drakenjongen, dat ze 'als RegenVleugel' juist dol zou moeten zijn op dit weer.

Ze was dus duidelijk *niet* dol op dit weer. In de grotten onder de berg hadden de jongen nooit regen meegemaakt. Deze stortbuien, waar gewoon geen einde aan kwam, voelden onnatuurlijk en vooral zo verschrikkelijk *nat*.

Het kan wel zijn dat 'echte' RegenVleugels dit fijn vinden, dacht ze, terwijl de druppels van haar snuit rolden, onder haar schubben sijpelden en haar vleugels doorweekten tot ze zwaar achter haar aan sleepten. Maar dan zijn ze gewoon getikt. Geen enkele verstandige draak kan blij zijn met weer dat vliegen bijna onmogelijk maakt.

Bij de drie manen, laat ze verstandige draken zijn. Laat ze alsjeblijft heel anders zijn dan in de verhalen.

Iedereen zei dat RegenVleugels nutteloos en lui waren. Maar de stam leefde ver van alle andere draken in het regenwoud, waar niemand ze ooit zag, dus misschien zat iedereen er gewoon naast. Glorie hoopte het vurig.

Ze schudde haar hele lichaam uit en keek woedend naar de mistige hemel. Wat ze wilde was meer zon. Haar hele leven had ze de zon gemist, en dat had ze niet eens geweten tot de zonnestrallen haar schubben raakten, die dag dat ze uit de grot waren ontsnapt. Lange, zonnige dagen, daar hunkerde ze naar.

Maar in plaats daarvan kreeg ze dit. Regen. Modder. Nog meer regen. Nog meer modder.

Plus een klagende, kreunende, kleddernatte, gewonde ZeeVleugel die de boel verschrikkelijk ophield.

‘Kunnen we niet even stoppen?’ vroeg Vlies buiten adem. ‘Ik kan echt niet meer.’ Hij strompelde door de modder naar een iets droger stukje grond onder een boom.

Glorie keek geërgerd naar de blauwgroene draak, die nu op de grond neerplofte. De andere drakenjongen bleven ook staan en wisselden veelbetekenende blikken. Dat ze vandaag liepen en niet vlogen, was vanwege Vlies, omdat dat makkelijker voor hem was met zijn verwonding. Maar toch vroeg hij om de tien stappen of ze even konden pauzeren. Glorie begon te vermoeden dat hij gewoon niet *wilde* dat ze het regenwoud bereikten.

Maar waarom? vroeg ze zich af. *Verzwijgt hij iets? Heeft het met mijn ouders te maken?*

Vlies was de oppasser die Glorie van de RegenVleugelstam had gestolen, dus ook degene die het meest wist over haar afkomst. Maar elke keer als ze hem vroegen naar de draken uit het regenwoud kreeg hij acuut geheugenverlies en mompelde hij maar wat.

Klei liep naar Vlies en inspecteerde zijn wond. Die hadden ze steeds verbonden met zeewier gedrenkt in zeewater, maar inmiddels waren ze te ver van de kust. De vergiftigde schram bij Vlies’ staart was uitgegroeid tot een lelijke wond

omringd door zwart geworden schubben, en het zwart leek zich elke dag verder uit te breiden. De drakenjongen hadden geen idee hoe ze het ZandVleugel-gif konden bestrijden.

En we hebben al helemaal geen idee waarom Vonk Vlies zo graag dood wil hebben. Ik bedoel, ik vind hem ook afschuwelijk, maar ze ként hem niet eens. Glorie keek even naar Sterrenwolk, de zwarte NachtVleugel, en het slimste drakenjong dat ze kende. Oké, ze kende maar vier drakenjongen, maar hij was echt superintelligent. Zou hij misschien een theorie hebben over Vonk en Vlies?

Klei zwiepte onrustig met zijn staart door de modder. Hij had een zorgelijke blik in zijn ogen. ‘Ik hoop maar dat de RegenVleugels hem kunnen helpen,’ zei hij. ‘Hun gif is niet precies hetzelfde, maar misschien weten ze toch wat we ertegen kunnen doen.’

Glorie schudde haar vleugels weer uit en wendde haar blik af. Eerlijk gezegd kon het haar niets schelen. De andere drakenjongen hadden om de een of andere reden het gevoel dat ze hun vroegere oppasser moesten helpen, alsof het hun plicht was om hem te redden.

Kennelijk waren ze vergeten dat hij geen bezwaar had gemaakt toen de andere oppassers haar wilden vermoorden.

En het was ook nog eens *zijn* idee geweest om haar ei te stelen. De profetie vroeg eigenlijk om een LuchtVleugel, maar toen de Vredesklaauwen het LuchtVleugel-ei waren kwijtgeraakt voordat het was uitgekomen, had Vlies besloten het te vervangen door een RegenVleugel-ei. Het was dus zijn schuld dat Glorie onder de berg had moeten opgroeien, ver van haar thuis en haar familie, om te leren over een profetie waar zij niet eens in voorkwam.

Voor de anderen was het makkelijker. Dat zij waren voorbestemd om de oorlog te beëindigen, daarover bestond geen

twijfel. Maar Glorie... als het de bedoeling was dat ze zou helpen om de wereld te redden, waarom had de profetie het dan niet over een RegenVleugel? En als zij niet nodig was bij die belangrijke taak, wat was dan eigenlijk de zin van haar bestaan?

Misschien was het één grote vergissing, maar als ze op die manier ging denken, eindigde het altijd in gewelddadige dromen waarin ze Vlies aan flarden scheurde. Dus ze kon er maar beter niet over nadenken. Haar lot zou vanzelf wel duidelijk worden.

Nu ging ze in elk geval naar huis.

De tak boven Glories kop boog plotseling door en stortte een hele waterval over haar uit. Sissend sprong ze achteruit, waarna ze met een kwade blik de boom in keek.

‘Ssst,’ zei Tsunami, ergens boven haar. Ze sprong omlaag en keek het sombere moeras rond. ‘Ik zag een paar LeemVleugels deze kant op komen, maar met dit weer zien ze ons waarschijnlijk niet eens.’

Dikke grijze nevels zweefden boven de modder en krulden zich om boomstronken als rookslierten om de hoorns van een draak. Het was moeilijk te zeggen hoe laat het was. Overall om ze heen was de lucht grijs, en aan de regen leek voorlopig geen einde te komen. Glorie was het met Tsunami eens: ze kon nauwelijks haar eigen vleugelpunten zien in deze mist, laat staan een andere draak.

‘Toch kunnen we ons beter verstoppen,’ zei Sterrenwolk zenuwachtig. ‘We zijn maar op één dag vliegen van koningin Waterhoens paleis. Als we gepakt worden—’

‘Gaan we weer de bak in,’ zei Klei met een zucht.

Elke drakenkoningin die ze tot nu toe hadden ontmoet leek vastbesloten om de drakenjongen in haar klauwen te krijgen. Ze hadden weten te ontsnappen uit koningin

Karmozijns gevangenis in het Luchtrijk, maar alleen dankzij Glories gif – een geheim wapen waar ze zelf niet eens van had geweten tot ze het nodig had.

Ze voelde even met haar gespleten tong aan haar slagtan- den en keek op naar de hemel. Ze wisten nog steeds niet of koningin Karmozijn Glories aanval had overleefd. En aan- gezien alles voortdurend tegenzat, ging Glorie ervan uit dat Karmozijn nog leefde en nu een gruwelijke wraak aan het plannen was.

Na die ontsnapping waren ze op zoek gegaan naar Tsuna- mi’s moeder, koningin Koraal van de ZeeVleugels, in de hoop dat die ze zou beschermen. Maar uiteraard had ook Koraal besloten ze op te sluiten. Het had Glorie niet eens verbaasd. Zelfs familie kon je niet vertrouwen als het om de profetie ging, want al die koninginnen hadden zo hun eigen ideeën over hoe deze oorlog moest aflopen.

Dus als koningin Waterhoen van de LeemVleugels de dra- kenjongen op haar terrein aantrof, was de kans niet *heel* groot dat ze ze gewoon verder zou laten reizen, na een kopje thee met wat lekkers.

Het hof van de LeemVleugel-koningin bevond zich aan een groot meer in het zuiden van het Leemrijk. Glorie dacht aan de kaart van Pyrra en besepte opeens iets wat haar een huivering van opwindning bezorgde. Als Sterrenwolk gelijk had, en ze maar op één dag vliegen van Waterhoens paleis waren, dan was het regenwoud ook maar één dag vliegen. Het regenwoud... waar Glories stam woonde.

En dan ben ik eindelijk thuis. Het kan de RegenVleugels vast niet schelen dat ik niet in die stomme profetie voorkom.

‘Hé, Glorie,’ foeterde Tsunami. ‘Knalgele schubben zien ze dus waarschijnlijk *wel*. Camoufleur je, en snel een beetje.’

Glorie keek omlaag en zag hele explosies van goudgele

vlekken over haar schubben wervelen – de kleur van blijdschap. Voor zover ze wist dan, want die had ze niet vaak gezien in haar leven. Ze werd er gek van als haar schubben spontaan verkleurden. Dat deden ze veel te vaak. Elke hevige emotie moest ze onderdrukken omdat die anders over haar hele lichaam te zien was.

Snel concentreerde ze zich op het gestage *drup-drup-drup* van de sombere bomen. Ze staaarde naar de dikke bruine modder die tussen haar nagels door sijpelde en stelde zich voor dat de mist zich om haar vleugels wikkelde, de spleten tussen haar schubben binnendrong en zich verspreidde als de grijze wolken die door de hemel rolden.

‘En weg is ze weer,’ zei Tsunami.

‘Nee hoor, ze is er nog,’ zei Zonnetje. Ze schuifelde wat dichtter naar Glorie toe en botste tegen een van haar vleugels aan. ‘Zie je wel? Daar.’ Ze stak een klauw uit om Glorie aan te raken, maar Glorie stapte snel opzij. Zonnetje tastte nog even rond en gaf het toen op.

De kleine ZandVleugel was ongebruikelijk stil geweest de afgelopen dagen. Glorie vermoedde dat Zonnetje ook een hekel had aan de regen – woestijndraken waren gemaakt voor verzengende hitte, stralende zon en eindeloze dagen met onbewolkte luchten. Zelfs een ZandVleugel die er niet helemaal als een ZandVleugel uitzag had de instincten van haar stam.

Klei was eigenlijk de enige die blij was met dit weer. Alleen een LeemVleugel kon genieten van het zompige gezuig onder zijn poten terwijl ze door het moeras sjokten.

Plotseling draaide Sterrenwolk zijn kop opzij. ‘Volgens mij ruik ik iemand,’ fluisterde hij. Hij huiverde van zijn hoorns tot aan zijn klauwen.

‘Geen paniek,’ fluisterde Tsunami terug. ‘Klei, jij verbergt

mij en Zonnetje. Sterrenwolk, zoek de schaduw op en doe je onzichtbare doodsbange-NachtVleugel-ding. Glorie, jij kunt Vlies camoufleren.’

‘Nee, dank je,’ zei Glorie meteen. Ze weigerde om bij Vlies in de buurt te komen, en al helemaal als het was om zijn leven te redden. ‘Ik neem Zonnetje wel.’ Ze vond het niet fijn om andere draken aan te raken, maar Zonnetje was in elk geval een stuk beter dan Vlies.

‘Maar–’ sputterde Tsunami, stampend met haar poot.

Glorie negeerde haar, tilde één vleugel op en drukte de kleine gouden draak dicht tegen zich aan. Toen ze haar vleugel weer liet zakken, was Zonnetje onzichtbaar onder Glories grijsbruine camouflage.

‘Huuuuu,’ zei Klei. ‘Dat was echt heel raar. Alsof Zonnetje werd opgegeten door de mist.’ Zijn maag gromde klaaglijk bij het woord *opgegeten*, en de LeemVleugel schuifelde beschaamd heen en weer met zijn grote poten.

Sterrenwolk tuurde naar de plek waar Zonnetje net nog was geweest en schraapte zenuwachtig met zijn klauwen door de modder.

‘Ze is oké,’ zei Glorie. ‘Ga nou maar braaf doen wat je gezegd wordt, anders gooit Tsunami je voor de sidderalen.’

Tsunami keek haar fronsend aan, terwijl Sterrenwolk wegsloop en een plekje tussen een paar donkere bomen vond waar zijn zwarte schubben versmolten met de schaduw.

Nu hoorde Glorie het ook: het *stap-slurp-stap-slurp* van enorme klauwen die door de zuigende modder op ze af marcheerden. De hitte van Zonnetjes schubben was onaangenaam warm tegen haar zij.

Vlies had zich ondertussen niet verroerd. Hij lag opgekruld tegen de boomwortels, met zijn snuit op zijn staart, en zag er ellendig uit.

Klei dreef Tsunami voor zich uit tot ze vlak naast Vlies stond en spreidde zijn modderbruine vleugels om ze allebei te verbergen. Het was geen perfecte oplossing – aan de ene kant stak er een blauwe staart uit, en aan de andere de punt van een blauwgroene vleugel. Maar in deze mist leken ze behoorlijk veel op een modderig heuveltje, en dat moest maar genoeg zijn.

Stap. Slurp. Stap. Slurp.

‘Ik vind deze patrouille maar niets,’ bromde een zware stem. Glorie sprong bijna uit haar vel van schrik. Het klonk alsof de stem van twee bomen verderop kwam. ‘Veel te dicht bij dat griezelige regenwoud, als je het mij vraagt.’

‘Het spookt daar heus niet echt, hoor,’ zei een tweede stem. ‘Er zijn daar alleen vogels en luie RegenVleugels.’

Jarenlange oefening in zelfbeheersing zorgde ervoor dat Glorie niet in elkaar kromp. In de grot onder de berg hadden de oppassers het voortdurend gehad over luie RegenVleugels. Maar dat ze het nu van een onbekende hoorde, bezorgde haar toch een steek van pijn.

‘Als dat zo was,’ zei de eerste, ‘zou hare majesteit ons daar wel laten jagen. Maar ze weet dat het daar niet pluis is. En je hebt toch zelf die geluiden gehoord, ’s nachts? Ga je me nou echt vertellen dat het de RegenVleugels zijn die zo krijsen?’

Krijsen? Onder Glories vleugel kantelde Zonnetje haar kop een beetje, alsof ze probeerde het beter te horen.

‘En dan heb ik het nog niet eens over de doden,’ bromde de eerste stem.

‘Die draken zijn echt niet vermoord door een of ander regenwoudmonster,’ zei de tweede bewaker, maar een lichte trilling in haar stem verraadde haar onzekerheid. ‘Dat heeft met de oorlog te maken. Het zijn gewoon guerrillatactieken, om ons bang te maken.’

‘O, ja? En waarom zouden de ZeeVleugels of de IJsvleugels helemaal hierheen komen om een paar LeemVleugels te doden? Terwijl er overal grote veldslagen aan de gang zijn.’

‘Laten we maar een beetje doorlopen,’ zei de tweede stem nerveus. ‘Ze zouden ons met drie of vier draken moeten laten patrouilleren, en niet met twee.’

‘Zeg dat wel.’ *Stap-slurp-stap-slurp.* ‘Wat vind je trouwens van de LuchtVleugel-situatie? Ben jij voor Robijn, of denk je...’

Glorie spitste haar oren, maar de stemmen stierven weg in de mist terwijl de twee LeemVleugels verder ploeterden. Het liefst ging ze achter ze aan – ze wilde heel graag meer weten over ‘de LuchtVleugel-situatie’. Misschien zouden haar vrienden het niet merken als ze even wegglipte.

‘Ik ben zo terug,’ fluisterde ze tegen Zonnetje, terwijl ze haar vleugel optilde en opzijstapte.

Zonnetje pakte haar staart beet, met wijd opengesperde ogen. ‘Niet doen!’ fluisterde ze. ‘Het is daar niet veilig! Je hoorde toch wat ze zeiden?’

‘Over regenwoudmonsters?’ Glorie rolde met haar ogen. ‘Ik kan niet zeggen dat ik me daar enorme zorgen over maak. En ik ga niet ver.’ Ze schudde Zonnetje af en sloop achter de soldaten aan, waarbij ze goed oplette dat ze alleen op de drogere stukjes stapte zodat haar klauwen niet in de blubber zouden plonzen.

Het was merkwaardig stil in het moeras, nu de mist de meeste geluiden dempte. Ze probeerde het gebrom van de stemmen in de verte te volgen en dat wat klonk als het geluid van hun dreunende LeemVleugel-poten. Maar al snel kon ze ook dat niet meer horen.

Ze bleef staan om te luisteren. De bomen drupten. De regen miezerde mopperig door de takken. Hier en daar bor-